

Վահան Տերյան

Անդարձություն

Շրջում եմ դարձյալ պուրակում այն հին
Աշնան թախծալի երգով օրորված,
Հողմը փռում է տերևներ դեղին,
Որպես հուշերըս երա՛գ ու մեռա՛ծ:

Մենակ եմ հիմա, և դու, ո՞վ գիտե,
Ո՞ր կողմերում ես ժպիտով անուշ
Նետում ծիծաղիդ կարկաչն արծաթե,
Վառում հայացքիդ դյութանքը քնքուշ...

Եվ գիտեմ, պիտի նորից հայտնվես,
Հիշես խոսքերը վաղուց մոռացված,
Հրրաշքին պիտի հավատամ և ես
Ու կրծքիդ դնեմ գլուխըս հոգնած...

Բայց երբե՛ք, երբե՛ք էլ չի վառվելու
Ցնորքըս մեռած, պատկերըդ հեռու...